

Nr 371.

Av herr **Bäcklund m. fl.**, om höjning av vissa pensionstillägg och understöd enligt lagen om allmän pensionsförsäkring.

Den långa tid, som förflutit efter lagen om allmän pensionsförsäkring av den 30 juni 1913 antogs av riksdagen, borde, oavsett att vissa ändringar under tiden vidtagits, ur flera synpunkter motivera, att ytterligare åtgärder allaredan nu vidtagas för att få pensions- och understödsbeloppen förhöjda, så att de bättre än nu svara mot behovet för en nödtorftig försörjning. Men för ett sådant önskemåls förverkligande, även om det allaredan erkännes berättigat, torde kostnadsfrågan vara så omfattande, att ett beslut därom icke nu är möjligt, utan bör först föregås av en allsidig utredning. Att en sådan utredning snarast bör komma till utförande, äro vi på det klara med, om en allmänt förbättrad pensionsförsäkring skall kunna genomföras och giva resultat, innan flertalet av nu levande gått ur tiden.

Emellertid böra inte hindren för åstadkommande av en bättre pensionering i allmänhet få undanskjuta alla reformer på detta område. Riksdagen bör alltså redan i år kunna genomföra den välbehöfliga åtgärden att öka pensionstilläggen och understödsbeloppen för dem, som tillhöra den kategorien, där beloppen nu kunna utgå med högst 150 för man och 140 kronor för kvinna. Dessa belopp äro avsevärt mindre än de, som utgå för dem, som tillerkännas pensionstilläggen, vilka utgöra högst 225 för man och 210 kronor för kvinna. Av detta framgår med all tydlighet, i vilken ofördelaktig ställning dessa äro, som endast få åtnjuta de förstnämnda beloppen. Flertalet av dem äro personer i en mycket hög levnadsålder, och de övriga äro sådana, som av sjukdom äro varaktigt oförmögna till arbete. På grund härav kan med säkerhet göras det påståendet, att ett nu behöfligt större anslag, för ernåendet av högre pensionstillägg och understöd, årligen kommer att avsevärt minskas och snart nog vara nere i ett mycket litet belopp.

Enligt vår mening synas de ekonomiska förhållandena vara sådana, att riksdagen i år bör kunna besluta en sådan förhöjning av pensionstilläggen och understöden, som av oss ifrågasättes. Statens finansiella ställning kan ju betecknas som synnerligen god, så ur den synpunkten bör icke denna reform skjutas på framtiden. Frågans lösning är förövrigt så behjärtansvärd, att den bör vinna riksdagens bifall, även om genomförandet skulle behöva gå ut över föreslagna skatte- och taxesänkningarna. Vår bestämda mening är alltså, att såväl staten, landstingen som kommunerna, i den mån de åläggas bidraga, förmå att bära denna utgift. För kommunernas

vidkommande torde de bliva en icke oväsentlig vinst genom minskade fattigvårdsutgifter.

På grund av vad som anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta, att de pensionstillägg och understöd, som jämlikt lagen om allmän pensionsförsäkring den 30 juni 1913 och följdlagar, för närvarande kunna utgå med högst 150 och 140 kronor för året må från och med den 1 juli 1928 utgå enligt § 6 i nämnda lag angående pensionstillägg och alltså utgöra för år räknat för man 225 och för kvinna 210 kronor med avdrag av sex tiondelar av det belopp, varmed pensionstagarens årsinkomst må överstiga 50 kronor;

att utskottet måtte föreslå härför nödiga ändringar i omnämnda lagar.

Stockholm den 21 januari 1928.

Helge Bäcklund.

C. O. Johansson,
Solletteå.

Ernst Hage.

I motionens syfte instämmer

B. Mogård.
